

ГЕРОИТЕ

НА ОЛИМП

Знакът на Атина

Рик Риърдън

Превод от английски Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Mark of Athena*

Text copyright © 2012 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the
Nancy Galt Literary Agency.

Превод Александър Драганов

Редактор Боряна Стоянова

Коректор Танка Симеонова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в Grafica Veneta S.p.A., Италия, 2012

ISBN 978-954-27-0866-7

АНАБЕТ

ПРЕДИ ДА СРЕЩНЕ ИЗБУХВАЩАТА СТАТУЯ, Анабет смяташе, че е готова за всичко. Тя не спираше да обикаля палубата на летящия кораб *Арго II*, като отново и отново проверяваше дали балистите са обезвредени, а бялото знаме, на което пишеше: „Идваме с мир“, се развява от мачтата. След това преговори плана за действие с остатъка от екипажа, след което преговори резервния план, а накрая и плана, който служеше за резерва на резервния.

Най-важното – дръпна настрана дивия им наставник, тренер Глийсън Хедж, и го убеди да прекара сутринта в каютата си в гледане на стари записи от шампионати по бойни изкуства. Последното, което им трябваше, докато навлизаха с вълшебна бойна трирема във въздушното пространство на потенциално враждебен римски лагер, бе застаряващ сатир в екип за физическо, размахващ тояга и крещящ: „Мрете!“.

Всичко изглеждаше наред. Дори странният хлад, който бе изпитала при излитането на кораба, бе изчезнал. Поне засега.

Бойният кораб се спусна през облаците, но Анабет не можеше да спре да се притеснява. Ами ако правеха греш-

ка? Какво щеше да стане, ако римляните се паникьосаха и нападнеха още щом ги видят? *Арго II* определено не изглеждаше миролюбиво. С дължина от шейсет метра, бронзов корпус, върху който имаше монтирани арбалети, глава на огнедишаш дракон на носа и въртящи се балисти, които можеха да изстрелват заряди, способни да пробият бетон... ами, корабът просто не изглеждаше правен за приятелска среща със съседите.

Анабет се бе опитала да предупреди римляните. По-молила беше Лио да им изпрати съобщение, че идват приятели, чрез едно от най-новите си изобретения – холосвитъка. Лио бе предложил да нарисува огромен надпис К'ВО СТА'А? от долната страна на корпуса, придружен от усмихнато лице. Анабет отхвърли идеята – не беше сигурна дали римляните имат чувство за хумор.

Вече бе късно да се връщат.

Облаците около кораба им се разпръснаха и разкриха златистозеления килим на хълмовете Оуклънд под тях. Анабет стисна един от бронзовите щитове, опрян на релинга¹.

Тримата ѝ спътници заеха местата си. Лио търчеше по горната палуба като луд и непрекъснато проверяваше измервателните уреди и лостове. Повечето кормчии се задоволяваха с рул или румпел, но Лио бе инсталирал още клавиатура, монитор, авиационни бутони от самолет, музикална уредба и сензори за движение от конзола на „Нинтендо“. Можеше да накара кораба да завие с леко дръпване на дросела, да активира огнехвъргачките, като пусне музикален албум, или да вдигне платна, като разтърси джойстиците от нинтендото бързо. Дори по стандартите за герой Лио минаваше за хиперактивен.

¹ Перила на кораб. – Бел. прев.

Пайпър крачеше напред-назад между главната мачта и балистите и рецитираше репликите си.

– Свалете оръжията – мърмореше тя, – искаме само да поговорим.

Гласът ѝ бе толкова убедителен, че на Анабет ѝ се присиска да остави кинжала си и да побъбри.

За дете на Афродита Пайпър доста старателно се опитваше да прикрие красотата си. Днес бе облечена в протрити дънки, износени гуменки и бяла фланелка с розово лого на „Хелюу Кити“. Това може и да беше шега, Анабет никога не бе сигурна какво точно има предвид Пайпър. Неравно подстриганата ѝ коса бе сплетена на плитка с перо от орел и спусната отъясно.

Гаджето на Пайпър, Джейсън, стоеше до лъка на платформата с арбалетите, откъдето римляните лесно можеха да го забележат. Стискаше златния си меч така, че кокачетата му бяха побелели, но иначе изглеждаше доста спокоен за човек, който е приел ролята на мишена. Над дънките и оранжевата тениска от лагера на нечистокръвните бе наметнал тога и пурпурно наметало – символи на стария му ранг на претор. С развята от вятъра руса коса и леденосини очи той изглеждаше небрежно красив и напълно контролиращ ситуацията, както се полагаше на един син на Юпитер.

Той бе израснал в лагер „Юпитер“ и останалите се надяваха познатата му физиономия да разколебае римляните и те да не взривят кораба във въздуха.

Анабет се мъчеше да прикрие това, че все още му нямаше пълно доверие. Той беше прекалено съвършен – винаги спазваше правилата, винаги правеше това, което е редно. Дори *изглеждаше* съвършен. Но тя не можеше да не си зададе въпроса дали това не е роля. Дали той

няма да ги предаде. Ами ако кажеше на приятелите си от лагера: „Аве, римляни! Доведох ви затворници и готин кораб!“?

Анабет не вярваше, че това ще стане, но въпреки това усети горчив вкус в устата си, докато го гледаше. Той беше част от трансферната политика на Хера, която целеше да сближи двата лагера. Нейно Досадно Величество царицата на Олимп бе убедила останалите богове, че двете им групи деца – гръцки и римски – трябва да се обединят, за да спасят света от злата богиня Гея, която се пробуждаше, и уродливите ѝ чеда, гигантите. Без никакво предупреждение Хера бе отмъкнала Пърси Джаксън, приятеля на Анабет, изтрила бе паметта му и го бе изпратила в римския лагер. В замяна гърците бяха получили Джейсън. Той нямаше никаква вина за случилото се, но всеки път, щом го видеше, Анабет си спомняше колко много ѝ липсва Пърси.

Богове. – Паниката се надигна в нея и тя се постара да я преглътне. Не можеше да се държи припряно. – *Аз съм дете на Атина* – каза си тя. – *Трябва да се придържам към плана и не бива да се разсейвам.*

Тогава го усети отново – познатия хладен повей. Сякаш някой луд снежен човек я бе издебнал и въздъхнал във врата ѝ. Обърна се, но не видя никого.

Явно бе изнервена. Макар да обитаваше свят, населен от богове и чудовища, Анабет не можеше да допусне, че в един нов кораб ще витаят духове. *Арго II* беше добре защитен. Щитовете от небесен бронз, висящи от релинга, пропъждаха чудовищата, а и Глийсън Хедж, сатирът на борда, щеше да надуши всеки натрапник.

Анабет искаше да се помоли на майка си, но това, за съжаление, вече бе невъзможно. След отвратителната

среща между двете миналия месец беше получила най-лошия подарък в живота си...

Отново изпита хлад. Дори ѝ се стори, че чува непознат глас във въздуха, който ѝ се смее. Цялата се напрегна.

Нещо лошо щеше да се случи.

Нещо ужасно.

Почти нареди на Лио да смени курса. В този момент в долината под тях засвириха рогове.

Римляните ги бяха забелязали.

Анабет мислеше, че знае какво да очаква. Джейсън ѝ бе описал лагер „Юпитер“ подробно. Въпреки това ѝ беше трудно да повярва на очите си. Обкръжена от хълмовете Оуклънд, долината под тях бе почти два пъти по-голяма от лагера на нечистокръвните. Малка рекичка извираше от едната страна и се увиваше в центъра ѝ, оформяйки латинската буква G, преди да се излее в красиво езеро.

Точно под кораба, свит край езерото, се издигаше Нов Рим. Тя видя местата, описани от Джейсън – хиподрума, колизея, храмовете и градините, съседните седем хълма, криволичещите улички, шарените вили, красивите цветя.

Забеляза също и следи от скорошна битка с чудовища. Куполът на сграда, която трябваше да е Сенатът, бе пропукал. Площадът на форума бе осеян с кратери. Някои фонтани и статуи бяха разрушени.

Дузини хлапета в тоги излизаха от Сената, за да разгледат *Арго II* по-добре. Други римляни изкачаха от кафенетата и магазините, зяпаха спускащия се кораб и го сочеха с ръце.

Около километър на запад, откъдето свиреха роговете, се издигаше римска крепост, излязла като от илюстрирана енциклопедия – със защитен ров с колове по

дъното, високи стени и наблюдателници, по които бяха наредени скорпиони. А зад стените перфектни редици от бели казарми опасваха главния път – „Вия Принципалис“.

От портите ѝ изскочиха полубогове в боен строй. Щитовете и доспехите им блестяха, докато те тичаха към града. В средата на редиците им крачеше истински боен слон.

Анабет искаше да кацне преди пристигането на войниците, но от земята все още я деляха няколко десетки метра. Тя огледа гълпата, надявайки се да забележи Пърси.

И тогава нещо зад гърба ѝ избухна. БУМ!

Взривът едва не я събори. Тя се завъртя и видя, че е застанала лице в лице с гневна статуя.

– Напълно неприемливо! – развика се статуята. Тя очевидно се бе появила с взрив директно на палубата. От рамената ѝ се издигаха серни изпарения, а къдравата ѝ коса бе посипана с пепел. От кръста надолу представляваше обикновен мраморен пиедестал, а нагоре – мускулест мъж в тога.

– Няма да допусна да се внасят оръжия в померия! – обяви статуята с гласа на свадлив учител. – И определено няма да допусна гръцки крак да стъпи в града ни!

Джейсън погледна Анабет с поглед, който казваше: „Остави ме да се оправя с този“.

– Терминус – каза той, – не ме ли позна? Аз съм. Джейсън Грейс.

– Познах те и още как, Джейсън! – изръмжа Терминус. – Но смятах, че имаш глава на раменете си и не би се сдушил с враговете на римския народ!

– Но те не са врагове...

– Така е – намеси се Пайпър, – ние просто искаме да поговорим. Ако може...

– Ха! – присмя се статуята. – Не се и опитвай да ме очароваш, млада госпожичке! И свали този кинжал, преди да съм го избил от ръцете ти!

Пайпър погледна бронзовия кинжал, сякаш бе забравила, че е в ръцете ѝ.

– Добре, няма проблем. Но как ще го избиеш от ръцете ми, като нямаш такива?

–Що за грубост! – изврещя статуята и в следващия момент се чу силно ПУК, след което блесна жълтеникава светлина.

Пайпър извика и изпусна кинжала, който започна да пуши и да хвърля искри.

– Късмет имате, че допреди малко бях в битка – заяви Терминус. –Ако разполагах с пълната си сила, щях вече да съм свалил това летящо чудовище от небето!

– Я чакай малко! – пристъпи напред Лио, размахвайки джойстика от нинтендото. – Да не нарече моя кораб чудовище!? Ще ти дам аз на теб едно чудовище!

Идеята, че Лио може да нападне статуята с джойстика, накара Анабет да се сепне.

– Нека всички се успокоим – каза тя и вдигна ръце, за да покаже, че не носи оръжие. – Предполагам, че ти си Терминус, богът на Границите. Джейсън ме предупреди, че бдиш над Нов Рим. Аз съм Анабет, дъщеря на...

– Знам коя си! – погледна я накриво статуята с белите си мраморни очи. – Дъщерята на Атина, гръцкия аспект на Минерва! Колко скандално! Каква безвкусица! Вие гърците нямате никакво чувство за благоприличие! Ние римляните сме от друга мая! И сме поставили тази нахална богиня на мястото ѝ!

Анабет стисна зъби. Тази статуя наистина ѝ лазеше по нервите.

– Какво ѝ е нахалното на богинята? И какво скандално има в това, че...

– Нищо – прекъсна я Джейсън. – Терминус, въпросът е, че ние идваме с мир. Бихме искали да получим разрешение за кацане...

– Дума да не става! – врякна богът като патица. – Свадете оръжията си и се предайте! Напуснете града ми незабавно!

– Последно? – попита Лио. – Да се предадем, или да напуснем?

– И двете! – викна Терминус. – Предайте се и след това напуснете! А сега ще изядеш и един шамар, задето задаваш глупави въпроси! Усети ли това?

– Невероятно! – отвърна Лио и погледна Терминус с нещо, напомнящо професионален интерес. – Много пренавит ми се виждаш. Дали не трябва да те поотпуснем малко? Мога да те огледам. – И той остави джойстика, за да извади отвертка от вълшебния си колан, след което почука пиедестала на статуята.

– Престани веднага! – развика се Терминус. Разнесе се още една малка експлозия и Лио изпусна отвертката.

– Не може да се внасят оръжия в границата на померия!

– В кое? – попита Пайпър.

– В границите на града – преведе Джейсън.

– А целият този кораб е едно оръжие – завърши триумфално Терминус. – Не може да кацнете!

В долината под тях подкрепленията на легиона бяха изминали половината път към града. Тълпата на форума вече наброяваше поне сто човека. Очите на Анабет обхо-

диха лицата на римляните и...

Богове. Видя го. Вървеше към кораба, прегърнал още две хлапета, сякаш му бяха първи приятели – здраво момче с късо подстригана черна коса и момиче, носещо римски кавалерийски шлем. Пърси изглеждаше спокоен, дори щастлив, наметнат с пурпурно наметало, почти като това на Джейсън.

Наметалото на претор.

Сърцето на Анабет прескочи няколко удара.

– Лио, спри кораба – нареди тя.

– Какво?

– Чу ме. Спри го точно на мястото, на което сме в момента.

Лио извади джойстика си и го вдигна нагоре. Всичките деветдесет гребла замръзнаха на място. Корабът спря спускането си.

– Терминус – каза тя, – няма правило, което да забранява кръженето над Нов Рим, нали?

– Не, но... – намръщи се статуята.

– Можем да оставим кораба тук горе – заяви Анабет. – Ще слезем по въжена стълба до форума. Така корабът технически няма да е на римска земя.

Статуята се замисли над това. Анабет си представи как чеше брадичката си с въображаеми пръсти.

– Обичам техническите детайли – призна Терминус. – И все пак...

– Оръжията ни ще останат на борда на кораба – обеща Анабет. – Предполагам, че римляните също спазват правилата ти, дори и подкрепленията, които виждаме долу?

– Естествено – отговори Терминус. – Да ти приличам на някой, който прави изключения от правилото?

– Ъ-ъ, Анабет – попита Лио. – Сигурна ли си, че това е добра идея?

Тя стисна юмруци, за да не потрепери. Странното усещане за хлад не я напускаше. Чувстваше го точно зад себе си и сега, когато Терминус вече не крещеше и не предизвикваше взривове, отново ѝ се стори, че чува призрачен смях, който сякаш се наслаждаваше на грешките ѝ.

Само че Пърси бе там долу... толкова близо. *Трябваше* да го види.

– Всичко ще е наред – каза тя. – Никой няма да носи оръжие. Ще говорим мирно. Терминус ще се погрижи и двете страни ще спазват правилата. – Тя погледна към мраморната статуя. – Съгласен ли си?

– Предполагам – подсмръкна Терминус. – Засега. Можеш да слезеш до Нов Рим, дъще на Атина. Но, моля те, постарай се да не съсипваш града ми.